

BEHAR-BECHUKOTAI

WHEN REGRET FALLS SHORT

The Value of Imperfect Repentance

PARSHAH OVERVIEW

Behar-Bechukotai

Behar

On the mountain of Sinai, G-d communicates to Moses the laws of the sabbatical year. Every seventh year, all work on the land should cease, and its produce becomes free for the taking for all, human and beast.

Seven sabbatical cycles are followed by a fiftieth year—the jubilee year—on which work on the land ceases, all indentured servants are set free, and all ancestral estates in the Holy Land that have been sold revert to their original owners.

Behar also contains additional laws governing the sale of lands, and the prohibitions against fraud and usury.

Bechukotai

G-d promises that if the people of Israel will keep His commandments, they will enjoy material prosperity and dwell securely in their homeland. But He also delivers a harsh “rebuke” warning of the exile, persecution, and other evils that will befall them if they abandon their covenant with Him.

Nevertheless, “Even when they are in the land of their enemies, I will not cast them away; nor will I ever abhor them, to destroy them and to break My covenant with them, for I am the L-rd their G-d.”

The *parshah* concludes with the rules on how to calculate the values of different types of pledges made to G-d, and the *mitzvah* of tithing produce and livestock.

QUESTION FOR DISCUSSION

Is there value in repenting for a transgression we think we will repeat?

RASHI RULE

Rashi addresses every textual difficulty. If a question seems unanswered, we must revisit his commentary. Either he addressed it earlier, or he explained it here and we missed it.

TEXT 1

Leviticus 26:39–42

לט. וְהִנָּשְׂאָרִים בְּכֶם יִמְקוּ בְּעוֹנֵם
בְּאַרְצֹת אֲבוֹתֵיכֶם, וְאֵף בָּעוֹ נֹת אֲבֹתֵם
אִתָּם יִמְקוּ.

מ. וְהִתְנִדּוּ אֶת עֹו נִם וְאֶת עֹוֹן אֲבֹתֵם
בְּמַעַלְם אֲשֶׁר מָעַלּוּ בִּי, וְאֵף אֲשֶׁר
הִלְכּוּ עָמִי בְקָרִי.

מא. אֵף אֲנִי אֶלֶף עַמִּם בְּקָרִי וְהִבֵּאתִי
אֹתָם בְּאַרְץ אֲבוֹתֵהֶם, אוֹ אֵז יִכְנַע
לְבָבָם הָעָרֶל וְאֵז יִרְצוּ אֶת עֹו נִם.

מב. וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹוב, וְאֵף
אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק, וְאֵף אֶת בְּרִיתִי
אַבְרָהָם אֲזָכֹר, וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר.

39. The remnants among you will disintegrate
in the lands of your foes because of your sins
and your ancestors' sins, which will be with you.

40. They will then confess their sins and the sins
of their ancestors for their treacherous betrayal
of Me and their cavalier behavior toward Me.

41. I, too, will behave toward them cavalierly
and will bring them into the land of their
enemies. Then, their unfeeling hearts will
perhaps be humbled, and then they will gain
appeasement for their sins.

42. And I will remember My covenant with
Jacob, and also My covenant with Isaac, and
also My covenant with Abraham I will
remember, and the land I will remember.

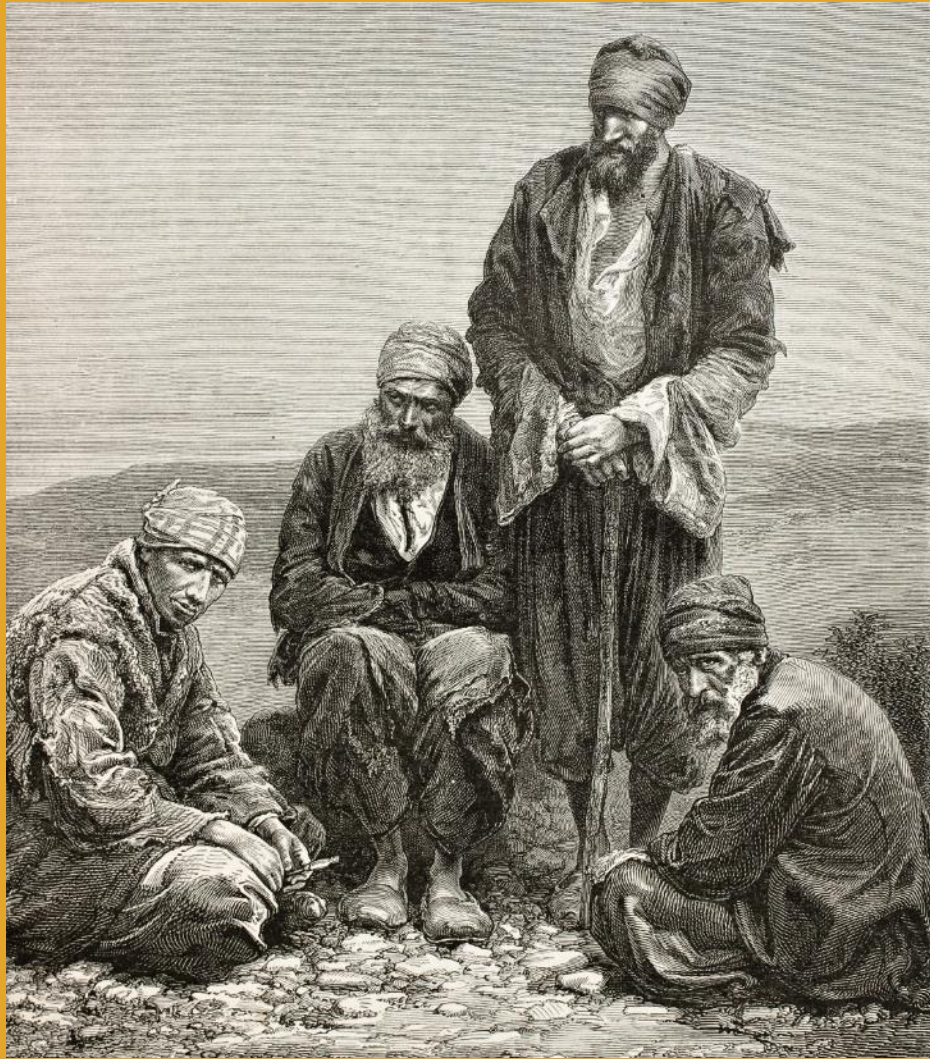
TEXT 2A

Rashi, Leviticus 26:41

THE RASHI

אֱלֹהִי, שְׁמָא "אֶז יִכָּנַע לְבָבָם וְגו' וְאֶז יִרְצוּ אֶת
עֲוֹנָם" — יִכָּפְרוּ עַל עֲוֹנָם בְּיָסוּרֵיהֶם.

"Perhaps their hearts will be humbled . . . and they will gain appeasement for their sins"—they will atone for their sins through suffering.

Why did the Jews have
to endure suffering?
Was their repentance
not enough?

TEXT 3

*Rabbi Shneur Zalman
of Liadi, Tanya, Igeret
Hateshuvah, Chapter 2*

שנמחל לו לגמרי מה שעבר על מצות המלך כשעשה
תשובה שלימה, ואין מזכירין לו דבר וחצי דבר ביום הדין
לעונשו על זה חס ושלום בעולם הבא, ונפטר לגמרי מן הדין
בעולם הבא.

Those who repent completely are completely forgiven for transgressing the king's instructions. Not a word or a half-word about punishment is mentioned on the day of judgment in the afterlife. They are completely exonerated in the World to Come.

Why did G-d need to invoke a covenant to secure their redemption? Shouldn't their suffering and repentance have been enough?

TEXT 4

*Rabbi Shneur
Zalman of Liadi,
Likutei Torah,
Nitzavim, p. 44b*

למשל שני אוהבים שכורתים ברית ביניהם
שלא תפסוק אהבתם. שאלו היה הדבר
שהאהבה תלויה בו קיים לעד לא היו צריכין
לכריתת ברית ביניהם, אלא לפי שיראים
שלא יבוטל הדבר ובטלה האהבה, או שגורם
יגרום איזה מניעה מבחוץ. ועל ידי כריתת
הברית תהיה אהבתם אהבה נצחית בל תמוט
עולם ועד, ולא יפרידם שום מניעה מבית
ומחוץ.

והיינו מפני שעושין ביניהם קשר אמיץ וחזק
שיתייחדו ויתקשרו באהבתם בקשר נפלא
ולמעלה מן הטעם והדעת. שאף שעל פי הטעם
והדעת היה צריך לפסוק האהבה או לגרום
איזה שנאה, אף על פי כן מחמת הכריתות
ברית מוכרח להיות אהבתם לעד קיימת, ועל
כל פשעים תכסה אהבה זו וקשר אמיץ זה.

By way of analogy, consider two lovers who strike a covenant of eternal love. They would not require a covenant if the cause of their love were still in place. They [strike a covenant because they] are concerned that if the reason for their love ever dissolves, their love might come undone. They might also fear external factors that would affect their love. Therefore, they strike a covenant, pledging eternal love that will never come undone, and that no impediment will separate them.

The covenant is a firm, intense bond that merges and binds them in love with a wondrous attachment that defies understanding. Even if events unfold that should, by all logic, break up their love or cause enmity, their covenant ensures their love will endure. Their intense bond and love for each other will cover up their faults.

TEXT 4

*Rabbi Shneur
Zalman of Liadi,
Likutei Torah,
Nitzavim, p. 44b*

לפי שבאו בברית והתקשרות כאלו נעשו
לבשר אחד. וכמו שלא יוכל לפסוק אהבתו על
עצמו כך לא יפסוק מעל חבירו. ולכן נקרא
בלשון כריתת ברית, כמו שכתוב: "אשר
כרתו את העגל ויעברו בין בתריו" (ירמיה
לד, יח). כלומר להיות שניהם עוברים בתוך
גוף אחד להיות לאחדים.

This intense bond is sparked by the covenant
and attachment that renders them like one flesh.
Just as we cannot stop loving ourselves, so can
they not stop loving each other. It is, therefore,
called "cutting" a covenant. As it is written, "They
split the calf and passed between its parts"
(Jeremiah 34:18). The act of passing through a
single body renders them like one.

Doesn't repentance
purify one from all
their sins?

TEXT 5

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of
Teshuvah 7:6-7*

גְּדוּלָּהּ תְּשׁוּבָה שְׁמֻקְרָבֶת אֶת הָאָדָם
לְשִׁכִּינָה . . . הַתְּשׁוּבָה מְקַרֶּבֶת אֶת
הָרְחוּקִים. אֲמַשׁ הָיָה זֶה שְׂנֵאוֹי
לִפְנֵי הַמָּקוֹם מִשְׁקָץ וּמְרֻחָק
וְתוֹעֵבָה, וְהַיּוֹם הוּא אֶהוּב וְנִחְמָד,
קָרוֹב וְיָדִיד. . . .

אֲמַשׁ הָיָה זֶה מִבְּדָל מֵה' אֱלֹקֵי
יִשְׂרָאֵל . . . צוֹעֵק וְאִינוֹ נִעָנָה . . .
וְעוֹשֶׂה מִצּוֹת וְטוֹרְפִין אוֹתָן בְּכַפְּנוֹ .
. . . וְהַיּוֹם הוּא מִדְּבָק בְּשִׁכִּינָה . . .
צוֹעֵק וְנִעָנָה מִיָּד . . . וְעוֹשֶׂה מִצּוֹת
וּמִקְבָּלִין אוֹתָן בְּנִחָה . . . וְלֹא עוֹד
אֵלָּא שְׂמֵתָאִים לָהֶם.

Repentance has the power to draw one close to the Divine presence. . . .

Repentance draws close those who were distant. Yesterday, they were despised by G-d, disgusting, distanced, and an abomination; today, they are beloved, delightful, a relative, and a friend. . . .

Yesterday they were separated from the G-d of Israel. . . . Their cries went unanswered. . . . Their good deeds were snatched from them. . . . Today, they are close to G-d. . . . They cry and are immediately answered. . . . Their good deeds are received pleasantly. . . . Moreover, they are desired.

TEXT 6A

Rashi, Leviticus 26:41

THE RASHI

אֱלֹהִי, שְׁמָא "אֶז יִכָּנַע לְבָבָם וְגו'. וְאֶז יִרְצוּ אֶת
עֲוֹנָם" — יִכָּפְרוּ עַל עֲוֹנָם בְּיָסוּרֵיהֶם.

"Perhaps their hearts will be humbled . . . and they will gain appeasement for their sins"—they will atone for their sins through suffering.

Rashi explains that the Jews' confession wasn't driven by guilt or humility from sin but by the humbling effect of their suffering.

TEXT 6B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 27, p. 210*

בשעת עס וועט זיין א מצב פון
"ימקו בעוונם גו' ואף בעונות
אבותם" (ויקרא כו, לט), וועט עס
ברענגען אז אידן וועלן זיך מתוודה
זיין אויף "עונם ואת עון אבותם"
(שם, מ).

דאס הייסט, דער וידוי איז ניט קיין
אויסדרוק פון זייער רצון צו
תשובה, נאר אזוי ווי זיי פילן
"יסוריהם" די ליידן פון עונם און
עון אבותם, זיינען זיי מודה אז
עוונם איז ניט געווען כדאי, אבער
ניט אז עס איז געווען א זינד.

When the prophecy that "they will
disintegrate because of their sins . . .
and the sins of their ancestors"
(Leviticus 26:39) is fulfilled, it will
trigger Jews to confess "their sins and
the sin of their ancestors" (Leviticus
26:40).

This means that the confession will not
express their desire to repent. Instead,
considering the pain they will suffer for
their sins and the sins of their
ancestors, they will acknowledge that
sin doesn't pay. However, the
confession will not acknowledge that
sin is wrong.

True *teshuvah*
means regretting
sin because it is
wrong, not because
of its consequences.

TEXT 7A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 30, pp. 201-202*

כשיש להתשובה סיבה צדדית
(ופשיטא - כאשר היא באה על ידי
צרה ויסורין), והיא המעוררת בו
חרטה ותשובה, אזי אין התשובה
מתייחסת (לגמרי) להאדם.

אמיתית התשובה היא דוקא כאשר
באה כתוצאה מבחירתו החפשית
של האדם, שבוחר לשוב
ולהתקרב אל ה', שאז הרי היא
מתייחסת כולה להאדם, שתשובתו
היא בכוונה לשוב באמת אליו
יתברך.

When *teshuvah* is caused by
external factors, especially if it
is caused by troubles and
suffering that inspire regret
and repentance, our core is
not repenting.

True *teshuvah* occurs when
we freely choose to return
and draw closer to G-d. Only
then does our core repent.
Our *teshuvah* is inspired by a
true desire to return to G-d.

TEXT 7B

*Rabbi Shlomo Ephraim
ben Aharon of
Luntshitz, Keli Yakar,
Leviticus 26:40*

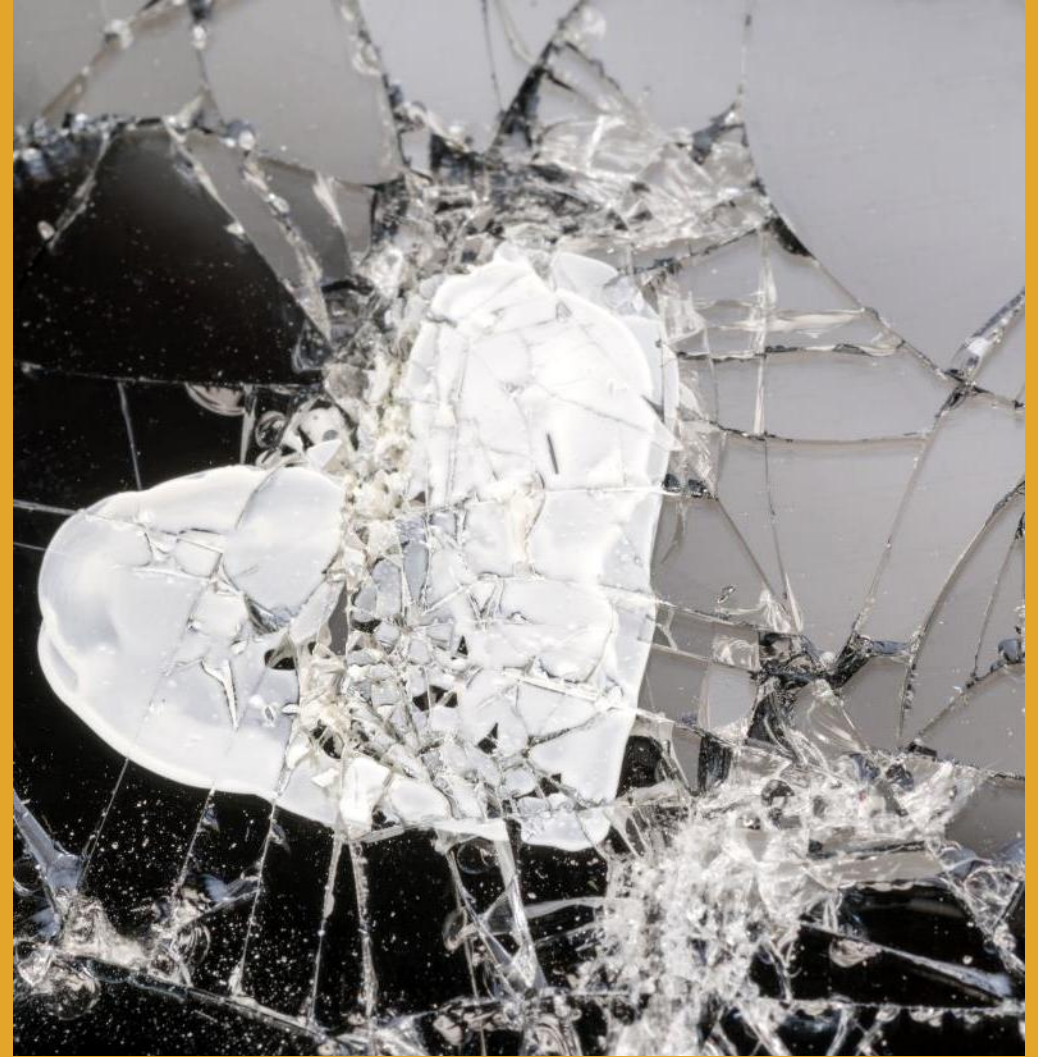
שאף על פי שמתודים ומודים שחטא זה גרם להם, מכל
מקום הם מועלים והולכים, עוד טומאתם בם. כמנהג
דורינו שהכל מודים שכמה עבירות ידועות מסבבות כל
התלאה, ואף על פי כן אינן שבים מהם.

Though they confess and acknowledge their sins cause
their suffering, they persist in treachery and impurity.
As is customary in our times, everyone acknowledges
that certain well-known sins cause suffering, yet they
don't desist.

The Jews' repentance was incomplete, so further suffering and invoking the covenant were needed for their redemption.

ORDER OF THE PASSAGE

- A. The Jews would suffer.
- B. They will confess their sins—but only to stop the suffering.
- C. They will be brought into the land of their enemies and be humbled by their suffering.
- D. G-d will invoke the covenant with the patriarchs to redeem them.

TEXT 8

Maimonides,
Mishneh Torah, Laws
of Teshuvah 2:3

כָּל הַמִּתְוֹדֶה בְּדִבָּרִים וְלֹא גָמַר בְּלִבּוֹ לַעֲזֹב הָרִי זֶה
דּוֹמֶה לְטוֹבֵל וְשָׂרֵץ בְּיָדוֹ, שֶׁאִין הִטְבִּילָה מוֹעֵלָת לּוֹ
עַד שֶׁיִּשְׁלִיךְ הַשָּׂרֵץ.

Those whose confessions are mere words and have not resolved to stop sinning are compared to one who immerses in a *mikveh* while holding an impure insect. The immersion does not help unless they discard the impure insect.

Even if incomplete,
repentance without
a change of heart
still has value.

What value is there to
confessing regret when
we are not truly regretful?

A REVEAL THE CONCEALED

Regret and repentance become real only when verbalized, transforming hidden feelings into action.

TEXT 9

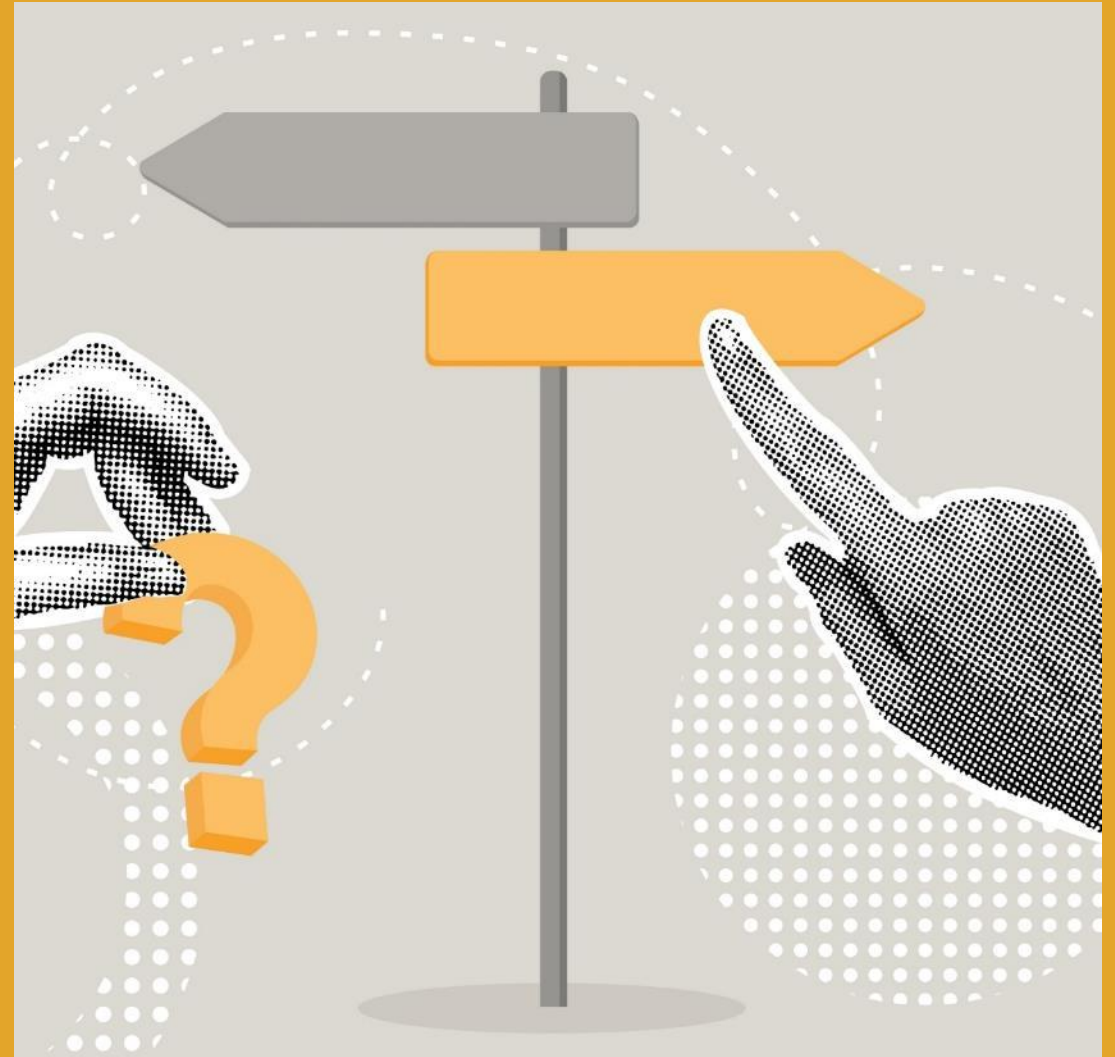
Sefer Hachinuch 364

לְפִי שְׂבִיחַ הַדָּא תִּהְיוּ בְּפִי תַתְּגַלֶּה מִחֲשַׁבַּת הַחוּטָא וְדַעְתּוֹ.
שֶׁהוּא מֵאֲמִין בְּאַמֶּת, כִּי גָלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָי הֶקֶל בָּרוּךְ הוּא
כָּל מַעֲשָׂהוּ, וְלֹא יַעֲשֶׂה עֵין רוֹאָה כְּאִינָה רוֹאָה.

Acknowledging sin reveals the sinner's mindset. It tells us that they truly believe that G-d knows everything they did and that they will never again treat the "seeing eye" as an "unseeing eye."

B. STOKE THE PASSION

Verbalizing repentance not only reveals our regret but also strengthens our resolve to avoid future sins.

TEXT 10A

Sefer Hachinuch, *Ibid.*

מתוך הזכרת החטא בפירט ובהתנחמו עליו, יזהר ממנו יותר
פעם אחרת לבל יהי נכשל בו, אחר שיאמר בפיו כזו וכזו
עשיתי ונסכלתי במעשי, יהיה נגדר שלא ישוב לעשות כן.

Mentioning the sin explicitly and verbalizing our commitment to never repeat it impels us to be meticulous about never slipping up again. The mere act of specifying the sin and acknowledging that we were wrong ensures that we won't do it again.

TEXT 10B

Rabbi Shalom
Dovber Schneersohn,
Sefer Hamaamarim
5659, pp. 5-6

הנה אנו רואים שהדיבור מוסיף אור בהאהבה.
שעל ידי שמדבר בה, מאיר בו אור האהבה
ביותר, ומתפעל ביותר בנפשו באהבה וחיבה
להדבר ההוא.

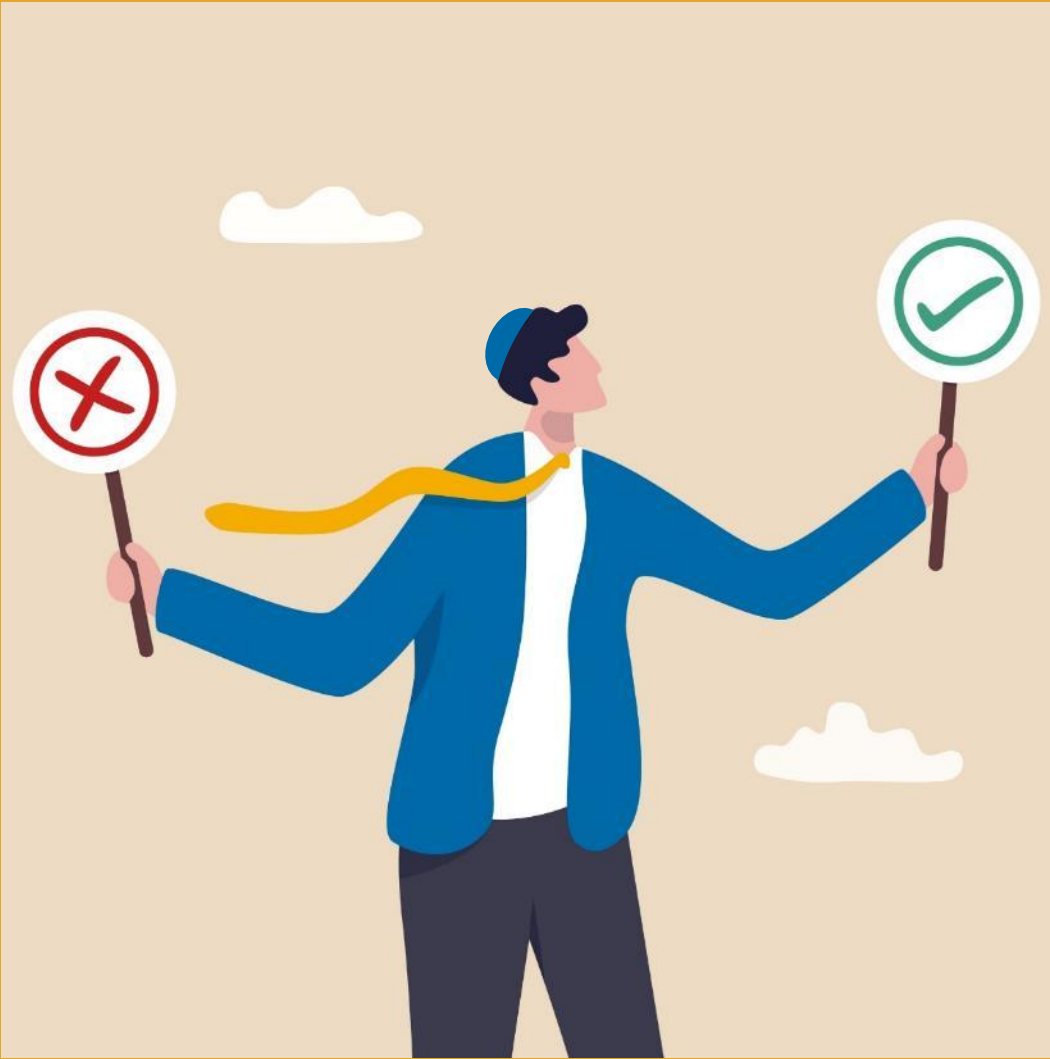
וכמו כן במדת הגבורה והכעס - על ידי הדיבור
מתוסף התפעלות הכעס והרוגז ביותר כו'. ולכן
איתא בראשית חכמה סגולה למדת הכעס,
שבעת שכועס לא ידבר בעת ההיא. והוא מפני
שבעת הדיבור מתוסף התפעלות הכעס ביותר,
וכשאינו מדבר - אדרבה, משתכך התפעלות
הכעס כו'.

וכן הוא בכל המדות: כשאינם באים בדיבור,
יתקטן ויתמעט התפעלות המדות עד שמתעלמים
לגמרי. ולהיפך, על ידי שבאים בדיבור, מתרבים
ומתרחבים ביותר כו'.

We see that articulating our love fans the flames of that love. The more we talk about our love, the more it infuses us, and the more we are moved with love and affection for our beloved.

The same applies to discipline and anger. Talking about them magnifies our anger and wrath. Therefore, the book *Reshit Chochmah* (*Gate of Humility*, Chapter 5) states that silence is the best antidote to anger. This is because articulating our anger riles it up. When we don't talk about it, the anger cools.

The same is true for all emotions. Feelings diminish when we don't verbalize them until they vanish completely, but if we talk about them, they increase and expand.

C. GENERATING DISCOMFORT

Verbal confession
rekindles discomfort
with sin and reinforces
the understanding that
it is wrong.

TEXT 11

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei
Sichot 27, p. 212*

בשעת איינער רעדט ארויס בדיבור א זאך
וואס איז פארקערט פון דעם וואס ער פילט
און האלט בלבו פנימה, דערפילט ער
בשעת מעשה א רגש פון אי מנוחה ביז א
רגש פון בושה.

ווייל כאטש דאס ריידן איז בלויז אן ענין
חיצוני, וויבאלד אבער אז א מענטש איז
במהותו א "מדבר" . . . איז דעריבער
בהכרח אז א זאך וואס ער ברענגט ארויס
אין דיבור זאל אים אנרירן און דערפאר
מאכט עס אים "ענג" ווען ער זאגט עפעס
אזוינס וואס איז בסתירה צו דעם וואס ער
איז מרגיש בלבו.

When we say something that
is contrary to our feelings
and thoughts, we feel
uncomfortable and perhaps
a little ashamed.

Though speech is an external
element [and has no bearing
on our inner feelings], we are
affected by what we say
since we are communicators.
This makes us uncomfortable
when we say something
contrary to how we feel.

Although half-hearted
repentance has some value,
we should aim for complete
repentance and true regret.

TEXT 12

Maimonides,
Mishneh Torah, Laws
of Teshuvah 7:5

וּכְבָּר הַבְּטִיחָהּ תּוֹרָה שְׂסוּף יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה בְּסוּף גְּלוּתָן
וּמִיד הֵן נִגְאָלִין, שְׁנֵאמַר: "וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה"
(דְּבָרִים ל, א) . . . "וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (שָׁם, ב) . . . "וְשָׁב ה'
אֱלֹהֶיךָ" (שָׁם, ג).

The Torah has assured us that Israel will repent at the end of its exile and will be redeemed immediately. As it is written, "And it will be when all these events will come upon you" (Deuteronomy 30:1). . . . And you will return to G-d your G-d (Ibid., 30:2). . . . and G-d will bring you back" (Ibid., 30:3).

The Torah promised that we will fully repent before exile ends—now is the time to lean into this promise and embrace G-d completely.

KEY POINTS

1. True repentance can wash away our sins and end our suffering.
2. Repentance to halt suffering rather than out of regret does not clear our sins or end our suffering.
3. Under such conditions, G-d will end our exile because He made a covenant with the patriarchs never to abandon His love for us.
4. Repentance without a change of heart has some value. The dissonance between our words and feelings restores our natural discomfort with sin. This doesn't prevent further sin, but it makes it easier to resist its allure.
5. We live in an age when G-d promised that we will repent fully and be redeemed from exile. If we are only ready for partial repentance, we should do that because it has some value. But we must remember that we can embrace G-d fully in our time. So, let's lean into this.

